

1)
ΕΡΩΤΙΚΑ

Φοβάμαι,

Αν σε σφίξω με τη δύναμη της αγάπης μου
θα σπάσω την ελευθερία που σε τυλίγει
μα η καρδιά δεν αντέχει
στο βάρος αυτής της αγάπης
πέταξε στο άπειρο
πέρασε στην αιωνιότητα.

Ίσως

Αν άγγιζαν τα χείλη μου
τους πόρους του κορμιού σου,
όταν σε κρατούσα αγκαλιά
θα χρειαζόμουνα ώρες πολλές
ίσως μέρες ολόκληρες

Μα εγώ ήθελα να γευτώ μόνο
εκείνη τη στιγμή
χωρίς περίσκεψη γιατί ήμουνα άπληστη
σε όλα μου

δεν ήξερα την ομορφιά του μέτρου
δεν υπολόγιζα την κόλαση του ασχημάτιστου χρόνου.

Αν έβλεπαν τα μάτια της ψυχής την ανάσα της σάρκας σου
που έλιωνε κάτω από το βάρος της αγάπης μου
τότε θα ήμουνα γεμάτη σοφία.

δεν μπόρεσα όμως να δω πέρα από το δικό μου θέλω
και έχασα την επαφή με το μοναδικό δώρο
που απλόχερα μου χάριζες.

Πόθος

Πόθησα πολλά στη ζωή
γεύτηκα την ανάγκη της ολοκλήρωσης,
χάθηκε το δόσιμο της ψυχής
σε λάθος μονοπάτια.

ταράχτηκα από κεραυνούς και αστραπές
που φώτιζαν τις νύκτες μου,
το ίδιο όνειρο πάντα με ακολουθούσε,
καθώς το άλλο πρωί έφευγα μακριά
μέσα στη βαριά ατμόσφαιρα
της πόλης που ζούσα.

Φλόγα

Προσπάθησα τόσο
να διακρίνω το χρώμα των ματιών σου
μα δεν μπόρεσα
για άβυσσος με τραβούσε κάθε φορά,

τρέμοντας από φόβο χανόμουνα μέσα
στο γκριζοπράσινο σκοτάδι τους,
γελώντας από χαρά βυθιζόμουνα στο καστανό μέλι
που αχόρταγα ρουφούσα,

αφοπλιζόμουνα
από το διάφανο γαλάζιο που με διαπερνούσε
καθώς πονούσα
από τη δύναμη που με έσφιγγε

Τότε εσύ μου έδειχνες το χρώμα τους
κόκκινη φλόγα,
φωτιά που άνοιγε τις αμέτρητες γλώσσες της
και με έκαιγε
αφήνοντας το ρούχο που φορούσα
πεσμένο στο πλάι
λαβωμένο πουλί στο χώμα.

Σιωπή

Κοιτάζω την απύθμενη θωριά των ματιών σου
 γεμάτη κρυμμένα μυστικά
 και θέλω τόσο να μάθω την αλήθεια
 που τα κάνει να λαμπυρίζουν

Ιριδίζει το βλέμμα στις άκρες των βλεφάρων
 χάνεται η ανάσα μου και σωπαίνω

Μου αρέσει η σιωπή όταν είμαι μαζί σου
 αναπνέουμε τον ίδιο αέρα, το ξέρεις;
 πολλές φορές δεν με καταλαβαίνεις

Μα εγώ ζω τη σιωπή,
 στο δικό μας συμπαντικό κόσμο,
 έλα μαζί μου,
 αύριο που θα είμαστε Φίλοι
 μπορούμε να κουβεντιάσουμε

Παράδοση

Γυμνοί θεοί ξαπλώσαμε στο πράσινο χορτάρι
 Ζήλεψε ο γαλανός ουρανός την εικόνα μας
 πάνω στη γη.

Μας λάτρευε, με τα μάγια του
 μας τράβηξε κοντά του.
 γίναμε ένα αστέρι που λάμπει,

και τώρα Όμορφέ μου
 είμαστε αυτό το κάτι που γεμίζει χαρά
 τα μάτια όταν πονάμε.
 γίναμε έρωτας.

2) ΚΥΜΜΑΤΑ

Γλάροι

Βρέθηκα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα της ζωής,
προσπαθώντας να βγω στη στεριά.

μικροί γλάροι γίνηκαν
τα αδύναμα χέρια
ψάχνοντας να βρουν σανίδα να πιαστούν

τα μάτια τρυπούσαν την αντάρα της βροχής,
να αντικρίσουν την λάμψη ενός φάρου.

Με παρέσυραν όμως τα κύματα
που σκέπασαν το πρόσωπό μου

Ξημερώνει

Η σκοτεινή θάλασσα γίνεται ασημένια
σώπασε το ερωτικό μουρμούρισμα των κυμάτων
το χαλκοπράσινο φουστάνι της αμμουδιάς
απλώθηκε σε γαλάζιες δροσοσταλίδες
πάνω στα μολυβένια σύννεφα

χορτασμένη από κύματα και φιλιά η αμμουδιά
απλώνει το κορμί της όλο προσμονή
σιγά – σιγά φτάνει κοντά της το φως
ζεστό χάδι ανατριχιάζει τους κόρφους της

λευκορόδινος ουρανός σκεπάζει τα μάτια της
μολυβιά σύννεφα στις παρυφές των βουνών
αγκαλιάζουν το σμίξιμό τους
κρυμμένα μυστικά άνοιξαν,
έγιναν πόθοι, λαχτάρα, καϋμός

και ήρθε Ολοπόρφυρος,
στάθηκε μπρος της, αποκαλύφθηκε
η καινούργια μέρα του χαμογέλασε

Καταπράσινη Θάλασσα

Κύματα σέρνανε το κορμί τους
σαν φίδια ασημένια
πράσινα στάχνα που ριγούσαν στο απαλό μαϊστράλι.

Ζωή που παλλόταν από το βουβό έργο της προσφοράς
σκόρπιες κόκκινες παπαρούνες μέσα στο πρωινό
ανάβλυζαν το αίμα της γης.

Μέρα Μαγιού για τους έρωτες
των σταχυών πριν γίνουν
χρυσάφι ζωής για τους πεινασμένους.

Ρόδος

Γέμισα τις χούφτες μου κοχύλια
μέσα από την αγκαλιά των κυμάτων.
τα πήρα μαζί μου
να θυμάμαι την ομορφιά
που θωρούσαν τα μάτια μου τα πρωινά

πράσινα σαν τους ιβίσκους των κήπων σου,
μολυβιά καφετιά σαν τα πανύψηλα τείχη σου,

καστανόχρυσά σαν το παιχνίδισμα του ήλιου
πάνω στις ακροπόλεις που σε στολίζουν

και άσπρα σαν το χαμόγελο
που άνθιζε στα μάτια μου, καθώς ξυπνούσα
στην αγκαλιά σου.

3)
ΤΑΞΙΔΕΜΑΤΑ

I

Τρομαγμένο πουλάκι έγινε η ψυχή σου
δεν μπόρεσε να φτερουγίσει μακριά,
φώλιασε στην αγκαλιά της μανούλας σου
και ζήτησε δύναμη,
αυτή που σου έδινε τόσο καιρό.

Μα το κορμάκι σου αδύναμο
δεν άντεξε το δυνατό της σφίξιμο
και έγειρε στο πλάι.

II

Ταξιδεύω
η σκέψη μου προσπαθεί να ακολουθήσει
το ταξίδι που ετοιμάζεσαι να κάνεις.

Δεν το πιστεύω δεν υπάρχουν λόγοι
για να χωρέσουν στο παράδοξο φευγικό σου.

III

Και μένουν οι αναμνήσεις
ίσως κάποτε να ξεχαστούν,
μα το δικό σου παράπονο θα μείνει ζωντανό
στα μάτια μας, στη σκέψη μας

τίποτα δεν θα μπορέσει να το σβήσει

ούτε τα ζεστά λόγια της μανούλας σου
αυτά που ήταν γεμάτα ψέμα,
το ψέμα που σου έδινε για λίγο ζωή

Ίσως να το ένοιωθες
μα εσύ το ζητούσες.

III

Όταν όλα τελειώσουν και φύγεις
θα μείνει μόνο η ανάμνησή σου
για να βάλει τάξη
στο νου που έχει πετάξει.

τίποτα δεν θα φέρει το χαμόγελο που έσβησε,
όταν γύρισες από τα χιονισμένα λιβάδια
της Αλβιόνας

τίποτα δεν θα φέρει τη φωνή σου ξανά
στη ζωή μας,
μόνο κάθε άνοιξη στα ταξίδια μας
οι κίτρινες μαργαρίτες
θα φεύγουν σαν ταινία από πλάι μας
χαρίζοντας το ψιθύρισμά σου.

Αποχαιρετισμός

Μικρή που ήταν η αγκαλιά μου
και δεν σε χώραγε;
μου βιάστηκες να φύγεις;

παράπονο η ανάσα σου,
καυμός η ζωή σου,
μα το ταξίδι σου μαρτύριο
χωρίς τελειωμό.

Ταξιδιάρικο πουλί πέταξες μακριά,
αφήνοντας άδεια τα χέρια μου.
και τι να κρατήσω τώρα;

Μα εγώ θα σε ψάχνω πάντα
στις ανοιξιάτικες δροσοσταλίδες
στα δάκρυα της βροχής.

θα φυλάξω στη σκέψη τη ματιά σου
θα αγκαλιάζω στα όνειρά μου
το μικρό σου κορμάκι
που δεν πρόλαβε να αντρειωθεί.

Αποκάλυψη

Η βροχή που έπεφτε πάνω στην πράσινη γη του Απρίλη,
δεν ήταν δροσοσταλίδες χαράς.
αλλά δάκρυα από τα μάτια μας
πίκρα που βγήκε από την καρδιά μας

Ήταν η αποκάλυψη της ταυτότητάς μας.
Είμαστε άνθρωποι.

Δεσμά Λύτρωσης

Αγαπημένε μου,
 άφησα το κορμί μου στα χέρια σου
 να του γνωρίσεις γωνιές
 όπου η χαρά κρυμμένη με καρτερούσε.
 μικρό παιδί η ψυχή μου σε ακολούθησε.

Όμορφέ μου,
 η καρδιά μου κομματιάστηκε
 αμέτρητες φορές,
 δεν άντεχε,
 ξεπερνούσε τις δυνάμεις της
 στο δικό σου κρεσέντο.

μα εσύ σαν ακριβό φυλακτό
 με κρατούσες αγκαλιά

Αγαπημένε μου,
 έγινα τόσο δυνατή. Το πάθος της αγάπης
 μας ξεπέρασε.
 Έγινα σκλάβα σου και έγινες σκλάβος μου.

Ξημερώνει

Η νύχτα πονάει καθώς ξημερώνει,
 το σκοτάδι γίνεται ακόμη ποιο βαθύ
 πόσο να αντέξει το κορμί
 την ομορφιά που θα αντικρίσει;

Μικρό σύννεφο αγκαλιάζει την ανάσα μας
 μπαίνει μέσα μας
 αλλοιώνει κάθε πόρο, κάθε ίνα
 στριφογυρίζει σε αμέτρητες φυσαλίδες
 στο αίμα μας

Καυτός ο πόθος γλιστράει γίνεται λάβα
 που χύνεται στον χρόνο.
 και χάνομαι,

το κορμί ανάλαφρο δεν αγγίζει την γη.
 έγινε θάλασσα, δροσερό αγέρι,
 ερωτική αύρα
 που χαμογελάει στο ξημέρωμα

Υπόσχεση

Κάποια μέρα
θα σε φέρω στην αγκαλιά μου,
να είσαι σίγουρη μικρή θεά της φυγής.

Κάποια στιγμή
θα φτιάξω το μαγικό χαλί που θα ξαπλώσεις επάνω
να μου κάνεις συντροφιά στο μοναχικό μου ταξίδι.

θα σε αγαπήσω δυνατά, θα σε λατρέψω γονατιστός
θα σου τραγουδήσω την αγάπη μου,
το εκκρεμές της ζωής θα σταματήσει στο βλέμμα σου.

Μικρή θεά,
με έκανες να μεγαλώσω,
με γέμισες όνειρα που μόνα τους ταξιδεύουν μέσα στις νύχτες,
μείνε για λίγο μαζί μου,

Σου υπόσχομαι
θα φθάσω στα όρια του μεγαλείου
για να νοιώσεις το ανθρώπινο τρωτό
κομμάτι της θεότητάς σου.

η ανάσα σου θα ζεστάνει όλους τους χειμώνες
που με περιμένουν,
και τα χέρια σου θα χαράξουν τα μονοπάτια
που θα ακολουθήσω.

Αποκάλυψη ζωής

Γυμνή η ψυχή μας σεργιάνιζε στον κόσμο
μα το διαμάντι που την φώτιζε έκλαιγε

Να ήταν πόνος αγάπης τα δάκρυά του;
να ήταν πόθος να γευτεί κάτι που ήθελε
να γνωρίσει σε μας
για να γίνουμε ακόμη πιο άνθρωποι.

Μη διστάσεις να μυρίσεις την αρμύρα
των δακρύων της
μη διστάσεις να αφήσεις τα χείλη σου να δροσιστούν
στις αργές σταγόνες που πέφτουν.

Άγγιξε με τις παλάμες τα μάγουλά σου
για να νοιώσουν την ζεστασιά
και δεξ με τα μάτια σου την ομορφιά τους.

Δώσε όποιο όνομα θέλεις
σε αυτή την αποκάλυψη.

Ταξιδεύοντας αενάως

Χαρά η συγκίνηση της στιγμής
Στα ριζά του πλάτανου απίθωσα το κορμί μου
Οριοθέτησα το σήμερα στον ορίζοντα
Μπροστά μου αμέτρητες φλόγες σπινθήριζαν,
θάμπωσα, έχασα το φως μου

άπλωσα τα χέρια, ζήτησα βοήθεια

Αμέτρητοι φρουροί γύρω μου
οι στιγμές σε αναμονή,
εμείς είμαστε Εσύ βροντοφώναξαν
μη φοβάσαι,

Προχώρα,
το σήμερα θα γίνει ένα με εμάς αύριο

4)
ΠΥΞΙΔΑ ΠΡΟΣ ΒΟΡΡΑ

Ο Καταρράκτης

Κρύφτηκε η καρδιά
στο αέναο διάβα του παγετώνα,
μα δεν άντεξε να γίνει γαλάζια
ήθελε να μείνει κόκκινη.
Πάγωσε, μικρό λιθαράκι έγινε
μέσα στον αφρισμένο καταρράκτη
τον αγάπησε

Ορμητικά την άρπαξε, χάθηκε στη δίνη του
κτυπήθηκε σε αμέτρητες κόγχες
καθώς κυλούσε από την ψηλή βουνοκορφή
έσβησε, έγινε μουσική, ήχος
σαν μελωδία πέρασε στους ταξιδιώτες

Μα ο καταρράκτης την κρατούσε αιχμάλωτη
την πήρε μαζί του
να κολυμπήσουν στην πράσινη λίμνη.
ήθελε τόσο να της αλλάξει το χρώμα,

Δεν μπόρεσε να του αρνηθεί τίποτα
το χρώμα της όμως το ήθελε κόκκινο
Ήταν το στίγμα της

Go to the Lom

Μαγεύτηκε η καρδιά μέσα στην ομορφιά του πράσινου
δρόσισε το πρόσωπό της
στον κάτωσπρο αφρισμένο καταρράκτη.

η φλόγα του έρωτα έκαιγε τα σωθικά της,
γυμνή βούτηξε,
ανάμεσα στα δαχτυλίδια των αφρών
ο τσιγγάνικος χορός της τα παρέσυρε στο πλάτωμα.

Σαν μικρό παιδί γελούσε
η τσιγγάνα καρδιά,
μαγεμένη τρελή περίμενε τον Ποσειδώνα

καθώς ξάπλωσε νοχελικά στην πράσινη θάλασσα
και πέρασε την αντάρα του Geirand

Λαμπάδα

Λαμπάδα κόκκινη έγινε η καρδιά
να φωτίσει τα μονοπάτια
που ψάχνεις θυμωμένος
να διαβείς
απλόχερα πρόσφερε τη ύπαρξή της
να ακουμπήσεις
όταν η κούραση θα δάμαζε την ορμή σου.

Εσύ όμως από γεννησιμιού σου
είσαι κάτασπρος
δεν γνωρίζεις τα χρώματα,
δεν αγαπάς την γαλήνη της πλατειάς κοιλάδας,
και εξανεμίζεσαι
σε διαμαντένια μικρά δαχτυλίδια
που κανένα χέρι δεν θα φορέσει ποτέ.

Μα εγώ ξέρω, έχεις καρδιά,
που δεν μπορεί να γίνει ταίρι με καμιά
γιατί είναι κατάλευκη

Μάθε όμως καταρράκτη αγαπημένε
στο τεράστιο σύννεφο
που σκέπασε τον ορίζοντα
κρύβεται η δική μου καρδιά

θα είσαι ακόμη πολύ θυμωμένος
όταν σε ανταμώνουν
οι σταγόνες της βροχής με τα καυτά μου δάκρυα
που θα αγγίζουν
την κάτασπρη καρδιά σου

και τότε θα αλλάξεις χρώμα
θα γίνεις γαλάζιος και θα νοιώσεις
πόσο σε αγάπησα.

Ανεβαίνοντας στο βράχο

Βαθιές χαράδρες, καταπακτές της αβύσσου
 τραβολογούν τις λίγες δυνάμεις μου
 η βροχή μπερδεύεται με τα δάκρια της ψυχής
 μικροί καταρράκτες κατακυλούν στο πρόσωπο

μα εγώ προχωράω

Παράξενα ζόμπι ξεπετάγονται γύρω μου
 επισκέπτης από άλλο πλανήτη τα παρακολουθώ
 καθόλου εύκολο να βρεις αυτό που ονειρεύεσαι
 οι μολυβένιες σκεπές των σπιτιών
 στέκονται αντίκρυ μου
 κάτι με τραβάει προς βορρά

δεν αντιστέκομαι και αναρωτιέμαι

θα μπορέσουν τα μάτια να περιγράψουν
 θα βοηθήσουν τα χέρια τα μείνουν
 σημάδια της συμπαντικής επαφής
 πάνω στο άσπρο χαρτί;

Γιατί θέλω να ξαναγυρίσω πάλι
 εκεί που έσμιζαν τα κορμιά μας
 και χάθηκαν πάνω από τη θάλασσα;

Ζει ο Βασιλιάς Αλέξανδρος

Μαγεμένη γοργόνα
 που έφυγες από τα δροσερά νερά
 του Πελάγους
 Τι σε τράβηξε στο μακρινό Βορρά;
 και θέλησες να μείνεις;

Δεν μπορώ να γιατρέψω
 τον πόνο της ψυχής.
 Θέλω στην αγκαλιά των ναυτικών
 να γέρνω το λυγρό κορμί μου
 και να τους ξεγελώ για να ξεχνάω.
 και αυτοί να απαντούν
 στα φιλιά μου

Ναι 'Ζει ο Βασιλιάς Αλέξανδρος'

Συνάντηση

Ο Ήλιος σε λίγο θα ξεπροβάλλει
μέσα από το βάθος του γαλάζιου
παγωμένου βορρά
τα μάτια μένουν ανοικτά
για να αντικρίσουν την ομορφιά του.

τον αναζήτησα αμέτρητες φορές
έφτασα στο τελευταίο ακρωτήριο
για να τον ανταμώσω

ξέρω ότι θα με γνωρίσει

καιγόμωνα στις πύρινες φλόγες του
πείσμονα γιατί
τον ήθελα μόνο δικό μου

μα Αυτός αγκάλιαζε όλη τη Γη

Σταθερή Πορεία

Η πυξίδα σταθερή πάντα προς βορρά
σταματά στον πέτρινο βράχο

μικρά φαντάσματα ο κόσμος τριγύρω
καθώς περπατάει στο άσπρο σκοτάδι
η αντάρα σκεπάζει
τον ορίζοντα
σκέπασε και τον ήλιο μου
καθώς βούλιαζε στα σκοτεινά κόκκινα νερά
του Αρκτικού ωκεανού

Πάγωσα μέσα στη καταχνιά.
πάνω στο σκούρο οροπέδιο
μετέωρη στο κενό
είχα περάσει σε άλλη διάσταση

Δεν υπήρχε θάλασσα ούτε ουρανός
η ομίχλη περόνιαζε το μεδούλι
και το σώμα άρχισε να πονάει

Το σμίξιμο

Το ξέρω, θα τον συναντήσω
 Όμορφο και δυνατό,
 θα τον αντικρίσω να του τραγουδήσω
 την καλημέρα μου
 οι ακτίνες του αχόρταγες
 θα δροσιστούν στα φιλιά μου

Το ξέρω θα πάρει μαζί του την αγάπη μου
 να την ταξιδέψει
 να τραγουδήσουν μαζί το τραγούδι
 που μόνο αυτή τραγουδάει

ΤΡΟΛΛΣ

Πράσινο χρώμα αγκαλιάζει
 τα κουκλίστικα σπιτάκια με τις κυρτωμένες
 γυαλιστερές οροφές
 τις έχουν κυρτές για να γλιστράει το χιόνι
 που πέφτει χωρίς σταματημό

πίσω από μικρά παράθυρα παραμονεύει
 ο παράξενος στρατός των Τρολλς
 λένε ιστορίες για να με φοβίσουν,
 ξέρουν ότι τρομάζω

μα εγώ θέλω να παίξω μαζί τους
 φόρεσα την πανοπλία μου και περιμένω
 να τους μαγέψω
 να τους μάθω ότι δεν πρέπει
 να ξεγελάνε τους ανθρώπους

και θα τους πάρω μαζί μου
 στη γαλάζια θάλασσα του Αιγαίου πελάγους
 να γνωρίσουν όμορφους θεούς και λυγερές νεράιδες

είμαι σίγουρη ότι θα φύγει η ασχήμια τους
 θα γίνουν μικροί έρωτες
 θα αγαπήσουν τη δική μου γωνιά
 και θα μείνουν εκεί.

Μήνυμα χωρίς παραλήπτη

Νύκτα βαθιά και σκοτεινή
κοφτές ανάσες, βογκητά αναστεναγμοί
γεμίζουν το παχύ σκοτάδι

σε μια τaráτσα ένα σκυλί αλυχτάει
παραπονεμένα

Τα όνειρά μας,
ταξιδεύουν στον απέραντο ουρανό
ανακουφίζουν τον πόνο,
απαλύνουν την πίκρα που μαζεύτηκε
και την αδυναμία μας να δείξουμε
πιο μεγάλοι
από το μπόι μας

Τα όνειρά μας ταξιδεύουν
το μήνυμά τους ήχος μεταλλικός
στέλνει παντού τη μοναξιά μας

ONEIPA

Μύριες τρελές νιφάδες χορεύουν
έξω από το παράθυρο
ακινητοποιούν τη σκέψη μου.

Δεν προλαβαίνω να φανταστώ
τι θα γίνουν τα όμορφα σχήματά τους,
την επόμενη κίνηση στο χορό τους
ξαφνικά στροβιλίζονται ξέφρενα.

Γεμίζω ομορφιά φουσκώνουν τα στήθη από χαρά
πνίγομαι στη συγκίνηση των ματιών μου.

Είναι πρωί,
το άσπρο χιόνι απαλά στρώνεται εμπρός μου
με προσκαλεί να ζωγραφίσω τα όνειρά μου
και να τα απιθώσω πάνω σε αυτό.

Μα δεν θα το κάνω,

Ξέρω οι χαρούμενες τρελές νιφάδες θέλουν
να με ξεγελάσουν

θέλουν να κρύψουν τα όνειρά μου
μέσα στην παγωμένη τους αγκαλιά,
μα δεν γνωρίζουν πως τα όνειρά μου
είναι ζωντανά
και πως αυτά είμαι εγώ.

5) Αλφαβητάρι

Αγωνία

Ετοιμάστηκες σε λίγα λεπτά,
περίμενες
τι άλλο μπορούσες να κάνεις;
ζουζούνι η αγωνία άρχισε να στριφογυρίζει
γύρω σου,

προσπάθησες να το διώξεις αλλά ήταν άπιαστο.
και πώς να πιάσεις τη σκέψη σου
που βιαζότανε να μάθει το αποτέλεσμα;

Βιασύνη

Και άρχισες να τρέχεις σε κάμπους
γεμάτους παπαρούνες κόκκινες
και άσπρα μικρά χαμομήλια, που εσύ δεν έβλεπες.
στη βιάση σου επάνω δεν είδες
ούτε τις βατομουριές
γυμνές από φύλλα ορθώνονται μπροστά σου.

Είδες όμως στις ρίζες τους
τα όμορφα κίτρινα κρινάκια
της άνοιξης.

Γοητεία

Γονάτισες,
γιατί ήθελες να τα μυρίσεις
δεν μύρισες μόνο αυτά,

μύρισες και το χώμα που άχνιζε
στην πρωινή δροσιά
της ανοιξιιάτικης μέρας,
γοητεύτηκες και έμεινες εκεί
σε μια στάση παράδοσης.

Διαμάντια

Θέλησες να γίνεις ένα με την ανάσα της γης.
Δάκρυσες,
τα δάκρυά σου δεν έπεσαν στο χώμα,
μπλέχτηκαν σε μικρές δροσοσταλίδες
πάνω στα γυμνά κλαδιά
της βατομουριάς
και έγιναν διαμάντια.

Έρωτας

Και έτσι σε βρήκε ο έρωτας,
 δεν σε έψαξε,
 εσύ στάθηκες μπροστά στη φαρέτρα του
 και περίμενες
 η σαϊτιά του βέλους,
 σε άγγιξε χωρίς να σε σημαδέψει.

Ήσουν το πρώτο του αντίκρισμα
 εκείνο το πρωινό
 θέλησε να σε ανταμείψει και απλόχερα
 σε γέμισε ζωή.

Ζωή

Ξαναγεννήθηκες,
 μέσα στο κορμί σου φώλιασε ο έρωτας,
 τον αγκάλιασες,
 άρχισες να στροβιλίζεσαι μαζί του
 στην δίνη της ευτυχίας,
 ζούσες στα ύψη των μυστικών
 που κρυμμένα φώλιαζες
 μέσα στην καρδιά σου

Ήλιος

Άρχισες σιγά – σιγά να τα φανερώνεις,
 όμορφα, ηδονικά, αρμονικά,
 μια πλεξούδα ο Ήλιος
 σε στεφάνωσε
 μαζί με τον έρωτα.
 και ζούσες κάθε φορά που πέθαινες
 και ξανά γεννιόσουν.

Θρόνος

Θρόνιασες
 στο χώρο της ομορφιάς
 εκεί που για να φθάσεις έπρεπε να εξαγνιστείς
 μέσα από τις πηγές της οδύνης και της στέρησης
 και εξαγνίστηκες,
 γιατί ο έρωτας ήσουνα εσύ
 και αυτός μόνο.

Ιδανικά

Στιγμές ιδανικές
 που έγιναν ημέρες και εποχές,
 στιγμές που γέμισαν το κενό
 κάνοντας κύκλους χαρούμενους γύρω σου
 προφυλάσσοντας εσένα και τον έρωτα.

Κύκλος

Άσπρα βότσαλα της ακρογιαλιάς
 πράσινα βρύα από θαλασσινές σπηλιές
 ένωσαν τους κύκλους
 σας κράτησαν μέσα στο φως
 στο φως που μεγάλωσε
 το δέντρο της αγάπης

Λουλούδια

Μύριες λάμπεις γέμισαν
 το δέντρο που ρίζωσε μέσα
 στην αγκαλιά σας
 ανοιξιάτικα λουλούδια
 ξεπετάχτηκαν από τα
 κλαδιά του

Μάγεμα

Μαγεύτηκε η πλάση
 μέστωσε τους καρπούς
 του δέντρου
 ζουμερά ρόδια σκόρπισαν κάτω από τη σκιά του
 μεθυστικά αρώματα
 έστελνε το χάδι του αγέρα

Νερό

Νιογέννητες μικρές ανάσες έγιναν
 τα ρόδια
 χέρια που ψηλαφούσαν
 το μαστό της ζωής
 μάτια που έψαχναν να γνωρίσουν
 τη μυρωδιά του κόρφου
 στο νερό της πηγής

Ξέφωτο

Και βγήκαν στο ξέφωτο του δάσους
 καθώς η ματιά σας
 τους έδειχνε το μονοπάτι
 αστραπές, κεραυνοί
 αναπάντεχη καταιγίδα
 σκέπασαν το λαμπερό δέντρο

Ουρανός

Σκοτείνιασε ο κόσμος γύρω,
 η πλάση μαύρο κουβάρι μπερδεμένο
 Μικρή χαραματιά φάνηκε
 μέσα στην αντάρα
 έλαμψε ο ουρανός

Ποτάμια

Πολύχρωμες κορδέλες,
 σερπαντίνες μπροστά στα μάτια
 δρόμοι που έπρεπε να διαβείς
 ποτάμια θολά ορμητικά
 με δίνες αγριεμένες

Ράγισμα

Σταμάτησε η καρδιά, σουβλιά ο πόνος
 κόκκινο ράγισμα
 της άλλαξε την όψη
 και πώς να αντέξει τους κτύπους της
 το ταμπούρλο
 μόλις που ακουγότανε
 ξέπνοο

Σιγή

Λύγισαν τα κλαδιά από το μανιασμένο αγέρα
 τσάκισαν μέσα στη σιωπή
 της καταστροφής
 γερμένα στο πλάι γαλήνεψαν

Ταξίδι

Γέμισε η καρδιά δύναμη
σηκώθηκε,
κόχλαζαν οι παλμοί της στο αλισβερίσι
της αγάπης
βγήκε στο πέλαγος έπρεπε να φτάσει
στην άλλη μεριά
του ορίζοντα
η αλμύρα της θάλασσας τσουρούφλιζε
τα χείλη

Υδρία

Κολυμπώντας βγήκε στην αμμουδιά
ξάπλωσε στη χρυσαφένια άμμο
πάνω στους ιριδισμούς του ήλιου
πλανήθηκε η ματιά
στον κάματο της ζέστης αντίκρισε τα κοχύλια
που στόλιζαν το λυγρό κορμί
της γεμάτης κρυμμένους θησαυρούς Υδρίας

Φωτιά

Στρογγυλός ορίζοντας έκλεισε μέσα του τη θάλασσα
μια γαλάζια φωτιά άρχισε να ανεβαίνει
στο θόλο του ουρανού
το σμίξιμο συντάραξε την αμμουδιά
πύρινη φλόγα της κόλασης την αγκάλιασε
είχα περάσει το χθες, το σήμερα καιγότανε
έβλεπα το αύριο

Χρυσάφι

Με περισσή χαρά άγγιξα το χρόνο
αμέτρητες στιγμές
έλαμψαν στις χούφτες μου
σκόρπια φεγγάρια
χρυσόσκονη απλώθηκαν χαλί
στη σκιά μου
τα μάτια δεν άντεξαν, δάκρυα κύλησαν
στην άμμο

Ψυχή

Προσπάθησα να μετρήσω
 τα χρώματα των ιριδισμών
 στις χαμηλές ανάσες, μουσικές, ύμνοι
 να ήταν αηδόνια ή άγγελοι;
 βασίλισσα η ψυχή μου
 πετούσε πάνω από τους ήχους
 το σώμα βουτούσε πάλι
 στη γαλάζια θάλασσα
 για να δροσιστεί

Ω!

Ω! ψυχή μου
 τραγούδησε στη ζωή, πρόσφερε τις στιγμές σου
 θυμίαμα στη δόξα του κόσμου,
 στη απεραντοσύνη του ωκεανού
 στο ύψος του ορίζοντα καθώς χάνεται
 όσο το πλησιάζεις.

Ω ψυχή μου
 Ευλογημένη γι' αυτά που γεύτηκες
 γι' αυτά που έζησες
 γι' αυτά που χάραξες με τα αχνάρια σου
 και γι' αυτά που ακόμη δεν γνώρισες

Αθήνα
 Νοέμβριος 2012
Κασταμπέρε Ε.

